

Een herplaatser vergt *tijd* en *geduld*!

Riva is een knap hondje van nu zes maanden oud. Als pup kwam ze uit Roemenie naar Nederland; helaas werd ze al snel weer herplaatst. Bij haar huidige eigenaren gaat het inmiddels steeds beter, maar zij ervaren vooral tijdens het wandelen nog steeds veel problemen met haar. Riva is bang voor van alles en durft zich zelfs niet te ontlasten.

Beschreven therapie is uitgevoerd door een gecertificeerde kynologisch gedragstherapeut (KGT), lid van de NVGH (Nederlandse Vereniging van Gedragstherapeuten voor Honden). De KGT heeft hiervoor een meerjarige opleiding gevolgd en moet - om lid te zijn van deze beroepsvereniging - jaarlijks bijscholingen volgen. Therapieën en trainingen zijn altijd gebaseerd op een uitgebreide anamnese aan de hand van een vragenlijst en gesprek(en) met de eigenaar. Geen situatie is hetzelfde en geen hond is hetzelfde. Toegepaste therapie kan dus niet zomaar op andere situaties toegepast worden.

Maar wat bij haar nog een veel grotere rol speelde, was de mentale belasting

Kleine Riva is met haar broertje en zusje zonder moeder in een doos gevonden op straat in Roemenië. Ze werd geplaatst in een shelter voor volwassen honden, vandaar dat Riva al heel snel richting Nederland mocht vertrekken.

In Nederland werd Riva meteen bij een gezin geplaatst, maar helaas na twee dagen weer teruggebracht naar de organisatie omdat ze had uitgehaald naar een kind in dat gezin. Na een week werd ze bij haar huidige gezin geplaatst en toen was ze ongeveer 4,5 maand oud.

In deze nieuwe omgeving kreeg ze te maken met twee volwassenen, twee kinderen en een kat. In haar eerste week heeft ze ook af en toe een hapbeweging gemaakt richting de kinderen. Dit werd door de ouders meteen goed opgepakt. Met de kinderen werden duidelijke regels afgesproken aangaande hun gedrag richting Riva. Gelukkig begrepen ze wel dat Riva gewoon bang was. Ze wilden haar de tijd gunnen om rustig te wennen. Bovendien was dit niet hun eerste hond en zagen ze wel dat Riva de kinderen nog wat spannend vond.

Over het algemeen waren haar nieuwe baasjes heel blij met Riva. Behalve als ze gingen wandelen met haar. Dit was juist iets wat ze graag deden! Lange wandelingen maken en dan het liefste natuurlijk met Riva. Echter dit was tot op heden geen succes geweest en ze zagen dat haar gedrag alleen maar erger werd. En hiervoor werd ik ingeschakeld; Riva woonde toen ongeveer vier weken bij hen.

Duidelijk angst voor omgeving

Buitenshuis leek ze de wereld erg indrukwekkend te vinden. Ze reageerde bij het naderen van 'prikkel' zoals auto's, fietsers en andere honden. Ze vertoonde heel heftig vluchtgedrag door te gaan rondrennen aan de lijn als een dolle en dan was er geen enkel contact meer te krijgen met haar. Op andere momenten kon ze tegen onbekende mensen of onbekende honden echt grommen, blaffen en uitvallen aan de lijn. Ze deed haar behoeftes de eerste weken ook niet tijdens een wandeling, maar alleen in de tuin.

Dit is gedrag dat we vaker zien als een hond de wereld te overweldigend vindt en zich niet op zijn gemak voelt. Het is niet gek dat je niet wilt plassen als je lichaam stijf staat van de stress. Eenmaal thuisgekomen, voelde ze ze zich vaak weer wat meer ontspan-

nen en moest ze natuurlijk nog wel plassen en poepen. Als dit dan in de tuin kan is dat voor je hond heel prettig. Het betekent zeker niet dat dit altijd zo zal blijven, maar het is al moeilijk genoeg voor veel honden die uit het buitenland komen om te leren omgaan met hun nieuwe omgeving. Dus ik was blij te horen dat dit voor hen (tijdelijk) geen probleem was.

Fysieke belastbaarheid

Uit mijn gesprek met de eigenaren bleek dat ze met Riva al vanaf het begin dagelijks drie wandelingen maakten van een half uur en één keer per dag van een uur. Nu is 30 minuten voor een pup van op dat moment 6 maanden best prima, maar een uur is echt te lang voor iedere pup van die leeftijd. Hoewel de botgroei van een hond van diverse factoren afhankelijk is, zoals genetische aanleg en voeding, speelt belastbaarheid ook absoluut een grote rol. Deze wil je geleidelijk opbouwen en tot de groeischijven, die zorgen voor de lengtegroei, gesloten zijn. Tot dan moet je een zeker mate van voorzichtigheid in acht nemen zodat je jonge hond opgroeit met uiteindelijk een gezond volwassen skelet. Wanneer de groeischijven precies sluiten is per ras en ook nog per hond binnen het ras verschillend, maar meestal houden we aan dat ze bij 12 maanden wel gesloten zijn. Overigens is het skelet pas echt volgroeid bij 24 maanden en bij de extreem grote rassen nog later.

Voor Riva was in ieder geval duidelijk dat een uur wandelen te veel was voor haar fysieke belasting.

Mentale belastbaarheid

Maar wat bij haar nog een veel grotere rol speelde was de mentale belasting van een dergelijke wandeling. Haar nieuwe baasjes hadden met alle goede bedoelingen bedacht dat ze juist door veel blootstelling zou leren wennen aan al die dingen zoals auto's, andere honden, fietsers, vreemde mensen etc.

Geleidelijk opbouwen

Echter hierdoor werd haar gedrag alleen maar heftiger. Op zich verklaarbaar, want ze kreeg iedere dag meerdere keren al die prikkels binnen die ze nog heel lastig vond. Dan spreken we van *trigger stacking*. Haar spreekwoordelijke emmertje liep dagelijks over omdat ze steeds veel stressvolle ervaringen opdeed tijdens een wandeling en ze kreeg te weinig kans om daarvan bij te komen. Ze ging immers 4 keer per dag uit.

Minder prikkels

Ik sprak met de eigenaren af dat ze zouden beginnen met Riva voorlopig korte wandelingen te laten maken van zo'n 10-15 minuten, waarbij ze haar zoveel mogelijk de kans gaven om zelf de route te bepalen en dat ze mocht snuffelen als ze dat wilde. Iets dat ze nu vaak niet hadden toegestaan, omdat ze dan niet ver kwamen in hun optiek. Door te snuffelen en dus geuren in zich op te nemen, leerde

Riva haar omgeving beter kennen, maar wel op een hondse manier, namelijk door geur! Riva gaf de eerste keren dat ze op deze manier gingen wandelen vaak na 10 minuten al aan weer richting huis te willen, maar nu had ze wel na uitgebreid eerst ergens te hebben gesnuffeld haar behoefte gedaan tijdens de wandelingen!

Ook gingen ze meer met haar naar bosrijke omgevingen in plaats van in het dorp waar ze continu geconfronteerd werd met onverwachte prikkels die ze nog heel moeilijk vond. Dit werd nu beperkt tot heel kort, twee keer per dag.

In het bos was een wandeling van 30 minuten wel mogelijk en kon Riva ook duidelijk meer ontspannen. Ze begon steeds meer contact te maken met de eigenaren tijdens deze wandelingen. Dit was iets dat ze voorheen niet of nauwelijks deed. Nu pakte Riva wel voer aan als beloning en maakte ze regelmatig oogcontact.

Werken aan meer contact

Voor honden die zo angstig reageren in de buitenwereld is het heel belangrijk dat ze leren om te gaan vertrouwen op 'hun' mens. Maar dat is heel lastig als ze geen enkel contact maken op de momenten dat ze buiten hun huis zijn. Veel honden die zo bang zijn, willen ook absoluut geen voer aannemen buitenshuis. Heel begrijpelijk want ze zijn té gestrest en hun eerste reflex buitenshuis is vluchten als er gevaar dreigt of in andere gevallen aanvallen. Dan is eten niet iets wat hoog op hun prioriteitenlijstje staat. Ik geef in dat geval ook altijd het advies om diverse oefeningen te doen om meer focus te krijgen op de eigenaar.

Om te voorkomen dat een hond te dik wordt, is het fijn als je met zijn eigen (brok)voer kunt trainen. Om dit eenvoudiger te maken én aantrekkelijker te maken, voert een eigenaar dat dan niet meer gewoon in zijn voerbak. Hij gebruikt het voer voor allerlei korte oefeningen die zorgen voor meer oogcontact en aandacht voor de baas. Bijkomend voordeel is dat honden die hun voer niet zo lekker vonden, vaak door deze manier van voeren ineens meer interesse krijgen in het voer. Het is immers niet meer vrij beschikbaar en het wordt gekoppeld aan aandacht van de baas. Dit bevordert de motivatie. Daarnaast worden extra lekkere voertjes gebruikt als de omgeving erg prikkelrijk is en er wel iets bijzonders mag worden aangeboden om dat contact te motiveren.

Tijd en geduld

Nu Riva geen lange wandelingen meer maakt in het dorp met al zijn prikkels, begint ze steeds meer contact te zoeken bij haar nieuwe baasjes als er iets in haar omgeving is wat ze moeilijk vindt. Ze reageert op een kalmeringswoord dat ze hebben getraind met haar en kiest er steeds vaker voor om dan terug te koppelen naar haar baas in plaats van vluchtgedrag of agressie in te zetten. Het zal nog heel wat tijd kosten voor haar om echt te gaan genieten van de wandelingen en te leren dat al die dingen in haar omgeving geen bedreiging vormen. Maar de eerste stappen in de goede richting zijn zeker gezet en haar nieuwe gezin en zij leren elkaar steeds beter te begrijpen. Met tijd en geduld zullen ze een heel eind komen en zal Riva een fijn leven kunnen leiden zonder al te veel stress en angst. ■

OVER DE NVGH

De Nederlandse Vereniging van Gedragstherapeuten voor Honden (voorheen Alpha) is sinds 1997 de beroepsvereniging die belangen behartigt van haar (op HBO niveau afgestudeerde) leden en goede therapeutische behandel-

ling door haar leden bevordert en bewaakt. Voor meer informatie verwijzen wij graag naar de site: <http://nvgh.nl>

